SVATOST

NENÍ SVATOUŠKOVSTVÍ

Slovo „svatost“ může znít zvláštně, zastarale nebo až odpudivě. Ve skutečnosti se ale týká každodenního života. Je to cesta, jak dělat svět lidštějším.

SVATOST: ROZVÍJET TO NEJLEPŠÍ V SOBĚ

Když se řekne „svatý“, možná si představíme někoho dokonalého, nebo naopak podivného či odtrženého od běžného života.

Svatost ale není svatouškovství – přetvářka, křečovitá zbožnost ani snaha vypadat lepší než ostatní. Neznamená být bez chyby. Znamená žít opravdově, s láskou a otevřeností vůči druhým, věřit v Boží lásku a dobrotu navzdory všemu zlému, co se kolem nás děje. A tuto víru proměňovat v konkrétní činy.

Podle křesťanské víry svatost znamená postupně rozvíjet to nejlepší, co do nás Bůh vložil. Ne až někdy, za ideálních podmínek, ale právě tam, kde se nyní nacházíme, se svými možnostmi, omezeními i životními okolnostmi.

SVĚT MĚNÍ „OBYČEJNÍ“ LIDÉ

Dějiny neutvářejí jen slavní, mocní, či psychopaté. Proměňují je hlavně „běžní“ lidé, kteří se odvážili postavit zlu, chránit důstojnost druhých a zůstat věrní pravdě, i když je to něco stálo.

Bez takových lidí by byly dějiny světa chudší a méně lidské. Svět dnes nepotřebuje jen další velká slova o dobru a lásce. Potřebuje lidi, kteří podle nich žijí. Kteří dokážou respektovat druhé, odpouštět, pomáhat a přinášet naději tam, kde jí je málo.

SVATOST: ABY BYL SVĚT LIDŠTĚJŠÍ

Svatost tedy není vyhrazena několika výjimečným osobnostem. Začíná v „obyčejných“ situacích: když někomu naslouchám, pomůžeme, odpustíme nebo se zastaneme člověka, kterého ostatní přehlížejí.

Křesťané věří, že zdrojem takového života je Bůh, který každého člověka zná a miluje. Ježíš Kristus nám ukazuje, jak takovou lásku žít. A zároveň nám nabízí sílu, abychom v ní mohli růst, navzdory svým slabostem a selháním. Nemusíme tedy být dokonalí, abychom mohli přinášet dobro. Tím, jak se snažíme jednat s lidmi kolem sebe, můžeme přispívat k tomu, aby byl svět lidštější.

Inspirováno promluvami papeže Lva XIV. (září–říjen 2026).
Redakčně upraveno, doplněno, rozvinuto.